

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XLVI. De Apolinaristis deque eorum haeresi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Laodiceus Episcopus. Qui quidem ut-
pote in huiusmodi sermonibus parum
exercitatus, ignorabat quemadmodum
Origenes has loquendi formas quibus
utitur Apostolus, superiori tempore
uberrime excussit atque explanavit.
Verum licet cavillari ad hunc modum
conarentur, probra tamen & condemna-
tionem sui non ferentes, eandem fidei
formulam recitarunt quam prius Con-
stantinopoli ediderant. Quo facto,
singuli ad suas civitates regressi sunt.
Georgius igitur Alexandriam reversus,
& Ecclesias sicut antea obtinuit, laten-
te etiam tum Athanasio: & cunctos
qui ab ipso in fidei causa dissentiebant
Alexandriæ, est persecutus. Sed & ple-
bi civitatis gravis erat ac molestus, ut-
pote plurimis eorum in visus. Hiero-
solymis vero in locum Cyrilli subroga-
tus est Herennius. Sciendum porro est,
post hunc Episcopum ordinatum fuisse
Heraclium, ac deinde Hilarium: tan-
demque Cyrillum Hierosolyma rever-
sum, Ecclesiam suam recuperasse. Per
idem tempus nova quædam hæresis ex-
orta est huiusmodi ex causa.

Ἀλαοδικείας ἐπίσκοπος ὅς τις ἀνάγωγος
ἂν τῶν τοιούτων λόγων, ἠγνόησεν ὅπως τὰ τοια
αὐτὰ ἔλατο ὁλοκῆ ἰδιώματα, τοῖς ἀνωτέροις
χρόνοις ἀριγῆης πλατύτερον ἐξετάσας ἡγε-
μῆνδουσεν ἀλλ' ὁμως, εἰ καὶ τοιαῦτα ἐπεχέ-
ρην ἑφίρεας, τὰς ὀνειδισμὸς καὶ τὴν καλῶ-
γασιν ἐφέρροντες, ἀνέγνωσαν τὴν αὐτὴν πί-
σιν, ἣν καὶ ἐν κωνσταντίνῃ πόλει καὶ ἔτιως καὶ
πόλεις τὰς ἑαυτῶν ἀνεχώρησαν Γεώργιος
μὲν ἐν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὀρμήσας, τῶν
τὲ ἐκκλησιῶν ἐκράτει, Ἀθανασίῃ ἐπὶ ἀφα-
νὲς τυγχάνοντι, καὶ τὰς ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ
μὴ φερονέτας τὰ αὐτὰ συνήλαυνε χαλε-
πὸς δὲ ἦν ἐπὶ τῆς πόλεως τοῖς πλείοσι
ἂν ἠπαρηχθῆς ἐν τῷ τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀπὸ
Κυρίλλου ἀποχευθῆναι ἀρρήνι ἰσέον ἡ
ἐ μὲν ὀκνεῖον ἠράκλειον κατέστη, καὶ αὐτὸς
Ἰλάριον ὑπερῶν ἡ χρόνον Κύριλλον ἐπὶ
τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ τῆς ἐκτὲ ἐκκλησιῶν
ἐγκρατῆς ἐγγίετο τότε καὶ ἑτέρω παρεφθ
ἀίρεσις, ἐξ αἰτίας τοιαύτης

CAPUT XLVI.

De Apollinaristis, deque eorum hæresi.

Laodiceæ in Syria duo erant viri e-
dem nomine nuncupati, pater &
filius. Uterque enim Apollinaris dice-
batur. Et pater quidem presbyteri gra-
dum in Ecclesia obtinebat: filius vero
Lectoris fungebatur officio. Ambo
Græcarum disciplinarum magistri. Pa-
ter Grammaticam docebat: Filius
Rhetoricam. Pater oriundus fuit
Alexandria. Cumque Beryti primum
docuisset, postea Laodiceam migra-
verat, atque ibi ducta uxore, filium
ex ea susceperat Apollinarem. Flo-
rebat eodem tempore unâ cum illis
Epiphanius sophista. Cui cum essent ar-
tissimo amicitia vinculo conjuncti,
omni studio eum fovebant. Theodo-
tus vero Laodiceus Episcopus, veri-
tus ne assidua hominis consuetudine
paulatim ad Gentilium superstitionem
delaberentur, vetuit ne ad illum ven-
tarent. At illi parvi pendentes Episco-
pum, amicitiam Epiphaniî constanter
retinuerunt. Post hæc Georgius succes-
sos Theodoti, ab Epiphaniî consuetudine

C

Κεφ. μς'.

Πεὶ τῶν ἀπολλιναρῶν, καὶ τῆς αἰρέσεως αὐτῶν

Ἐν λαοδικείᾳ τῆς Συρίας δύο ἦσαν ἄ-
δρες ὀμωνύμοι, πατὴρ τε καὶ παῖς
τέρω γὰρ ἦν ὄνομα ἀπολλινάριον
μὲν πατὴρ, τὸ παρῆντερον κατὰ τὴν ἐκ-
κλησίαν ἠξιεῖτο ὁ δὲ παῖς, τὴν τῆς ἀνο-
γῶσε τῆς εἰχεν ἀμφοτέρω δὲ ἡ
ἐλλωικὸν λόγων διδάσκαλοι γραμμα-
κῶν μὲν ὁ πατὴρ, ῥητορικῶν ὁ υἱός ὁ μὲν
πατὴρ, Ἀλεξάνδρου ὡν τὸ γένος, παρῆντερον
ἢ ἐν τῇ βηρυτῶν διδάσας, εἶτα μετὰ τὴν
λαοδικεῖαν, καὶ γήμας ἐκείνην τὸν υἱὸν ἀπο-
λινάριον ἀμφω ἢ ὁμως τότε συνήμαρτον
Ἰπφανίῳ τῷ ἑφίρῃ, καὶ γήμοιο ὄντες
λοι, συνεκράτην αὐτόν, δέισας ἢ θεόδοτον
ὁ τῆς λαοδικείας ἐπίσκοπος, μὴ τῆς συν-
χεῖ τὰνδρὸς ὀμιλία παρῆντερον τὸν ἐλλωικὸν
ἀποκλίνωσι, διεκώλυε φοιτᾶν παρ' αὐτῶν
μικρὰ ἢ ἐπίσκοπος φερόμενος, τὴν τῆς Ἰπ-
φανίῃς φιλίαν ἠπάλλοντο μετὰ ταῦτα γένος
μὲν ὁ θεόδοτος διάδοχος, ἀπέυσας ἀπολλιναρῶν
ταύτων

τασῆσαι αὐτὰς, καὶ μηδεὶ τρέπω πῆσαι
 διωθηθεὶς, ἀμφὸ τῆς κοινωρίας ἐζημίωσεν.
 ὕβρι τε ἠγάτα ὁ παῖς ἀπολλωνάει· τὰ
 χροῖμα, καὶ τῆ ἐυρόια τῆ βφισικῆ λόγε
 θάρρῶν, καινοῦμει καὶ αὐτὸς αἴρεσιν, ἠνὺν
 Ἰππολάζει, τῆνομα τῆ ἐυρόγι· ἔχρασα·
 φασὶ δὲ πνεσ διενεχθῆναι αὐτὰς πρεῖς
 Γεώργιον, ἔ τοῦτον δια τὴν πρεσηρημῆλυ
 αἰτιαν· ἀλλ' ὅτι ἐώρων αὐτὸν ἀλλόκοτα
 δογματίζοντα, ἠνὺν μὲν ὁμοιον ὁμολογεῖν-
 τα τὸν ὑὸν τῶ πατρὶ, καθ' ὅ ἐν τῆ σελδικεία
 σωθεῖτο· νὸν ὃ εἰς τὴν δρεακὴν ἀποκλίναν-
 τα δόξαν· διόπερ ἐμπροφάσιον λαβόντες
 αἰτιαν, ποιῆν τὴν ἀναχώρησιν ὡς ὃ ἐδὲεις
 αὐτοῖς προσέειπε, παρεισάγασι χῆμα Ἰρη-
 σκείας· ἢ πρῶτερον μὲν ἔλεγον ἀναληφθῆ-
 ναι τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ Ἰ Θεῶ λόγε ἐν τῆ οἰκο-
 νομία τ' ἐνανθρωπήσεως ψυχῆς ἀνδρ'· εἶτα
 ὡς ἐκ μελανοίας Ἰπποδοθέμῆμοι, πρῶσθε-
 σαν ψυχὴν μὲν ἀναληφέναι· νὸν δὲ ὁδὸν ἔχον
 αὐτὴν, ἀλλ' εἶναι τὸν Θεὸν λόγον ἀντὶ νῆ εἰς
 τὸν ἀναληφθέντα ἄνθρωπον· πρὸ τῆτε μόνε
 δὴ λέγασι διαφέρεσθ, οἰνὸν ἔξ ἐκείνων τῶν
 πρῶσαννυμίαν ἔχοντες· τὴν γὰρ τριάδα ὁμοῦ-
 σιον εἶναι φασὶ πρὶ μὲν ἐν τῶν ἀπολλωνάειων·
 αὐθις κτ'· χῶρον μνημονεύουμῆμ

eos avellere conatus; cum id illis per-
 suadere non potuisset, utrumque com-
 munionem multavit. Id factum Apollin-
 naris filius contumeliæ loco duxit: Et
 sophisticâ dicendi facultate fretus, no-
 vam ipse quoque hæresin condidit, quæ
 ab auctoris nomine appellata etiamnum
 viget. Sunt qui dicant, à Georgio dis-
 sentisse, non tam ob causam supra com-
 memoratum, quàm quod illum vide-
 rent absurda docentem: & nunc qui-
 dem profitentem, filium patri similem
 esse, quemadmodum in Seleuciensi
 Concilio convenerat: nunc vero in
 Arii sententiam deflectentem. Hanc
 igitur speciosam causam prætententes,
 ab eo discesserunt. Sed cum nemo il-
 los sectaretur, novam quandam religio-
 nis speciem inducere cœperunt. Et
 initio quidem dicebant, hominem abs-
 que anima à Deo verbo assumptum esse
 in dispensatione incarnationis. Post-
 ea vero tanquam pœnitentiâ ducti ac
 pristinum emendantes errorem adje-
 cerunt animam quidem assumptam esse,
 sed quæ mentem non haberet: Deum
 autem verbum mentis loco esse in ho-
 mine assumpto. In hoc igitur solo à
 Catholicis diffidere se dicunt qui ab
 illorum nomine vocantur Apollinari-
 stæ. Nam Trinitatem quidem consub-
 stantialem esse profitentur. Verum de
 utroque Apollinare iterum infra dice-
 mus suo loco.

Κεφ. μζ.

Περὶ τῆς κωνσταντίνου βασιλείας τελευτῆς

Τὸ δὲ μὲν τῆ βασιλείας κωνσταντίνου ἐν Ἀν-
 τιοχείᾳ διάγοιτο, ὁ καῖσαρ Ἰουλιανὸς
 ἐν ταῖς γαλλίαις πολλοῖς βαρβάρους συμ-
 πλέκῃ· ἢ νικήσας, πᾶσι μὲν τοῖς στρατιωμέ-
 νοις ἐπέρας· διατέτο γεγονώς, ὑπ' αὐτῶν
 ἀναγορευεῖ βασιλεὺς· τῆτε διαγελθέν·
 ὁ βασιλεὺς κωνσταντίνου εἰς ἀγῶνα κα-
 τῆσθ βαπτισθεὶς ὃ ὑπὸ ἐυζοῖα, ἐπὶ τὸν πρὸς
 αὐτὸν ἐχώρει πόλεμον· χροῖμα· ὃ μελαξὺ
 Καππαδοκίας ἢ Κιλικίας, ἐν μόνον κρήναις
 ἐτελεύτα τὸν βίον, ὑπὸ φρογτίδου ἀποπλη-
 ξία ληφθεὶς, ἐν ὑπαλεία ταύρα καὶ φλωρεν-
 τίας, τῆ τριτῆ Ἰ νοεμβρίε μῆνός· τῆτε δὲ ἦν
 ἔτ' ἑτ' ἑτ' πρῶτον τῆς διακοσιῆς ὀγδοηκο-
 σῆς πέμπτῆς ὀλυμπιάδος· ἔζησε ὃ κων-

CAP. XLVII.

De morte Imp. Constantii.

Porro dum Constantius Imperator
 Antiochiæ moraretur, Iulianus Cæ-
 sar in Galliis cum ingenti Barbarorum
 multitudine congressus victoriam re-
 portavit. Atque idcirco universis mili-
 tibus acceptus, ab iisdem Imperator re-
 nuntiatus est. Eares Imperatori Con-
 stantio nunciata, animum ejus gravis-
 simo dolore perculit. Mox ab Euzoio
 baptizatus, expeditionem suscepit ad-
 versus Iulianum. Sed cum ad fines
 Cappadociæ & Ciliciæ pervenisset,
 præ nimia sollicitudine in morbum
 apoplexiæ delapsus, Mopsucrenis vi-
 tam finivit, Tauro & Florentio Con-
 sulibus, die tertio Nonas Novembres.
 Erat hic annus primus Olimpia-
 dis ducentesiµæ quinquagesimæ quin-
 tæ. Vixit autem Constantius an-

